

Az alábbi írások szerzői, a Magyar Nyelvi Tanszék bölcsész pályákra készülő hallgatói – Darja Petkova kivételével – **2000 szeptemberében** kezdték tanulni a magyar nyelvet. **Decemberben alapfokú nyelvizsgát tettek.** A második szemeszterben Örkény egyperceseit olvasgatva kedvet kaptak ahhoz, hogy maguk is megpróbálkozzanak e műfajjal. Tehetségük még a nyelvi nehézségeken is átsejlik.

A szerkesztők

Darja Petkova

(bolgár hallgató)

Várakozás

Egy magányos szigeten élt egy sirály. Azóta élt ott, amióta emlékezett. Minden nap a homokban játszott és halászott. Nem érezte, hogy milyen magányos, de egy tavaszi napon egy új érthetetlen érzést érzett. A nap végén, napnyugta idején, leült egy magas sziklára a tengerben, és elnézett a horizont felé, valami életváltoztatóra várt. Nem tudta, mire vár, de tudta, hogyha eljön, nagyon boldog lesz, és a szíve más ritmussal kezd majd ütni.

Csak ült és várt éveken át, de az, amit erős kívánsággal és izgalommal várt, nem jött el. Egy nap, a sziklán ülve, úgy döntött, hogy nincs több ereje várni. Kiterjesztett szárnyával lezuhant a tengermélység felé. Amikor a szíve örökre megállt, Ő megjelent a szikla fölött, amelyiken a sirály olyan régóta ült és várt Rá.

Stylianos Irakleous

(ciprusi hallgató)

Szégyen

14 éves volt és nagyon álmodozó, de nem akart csinálni semmit, csak azt, amiről álmodott. Amikor 16 éves lett, nem félt senkitől, semmitől, csak magától félt.

– Amikor 20 éves leszel, mivel fogsz foglalkozni, hol fogsz dolgozni? – kérdezte az anyja tőle.

– Én tudom, mivel fogok foglalkozni, és hol fogok dolgozni – válaszolt a büszke fiú.

Hat év múlva, amikor 22 éves volt, nyáron öngyilkos lett. Szegény anyja talált egy levelet, amit a fiú írt: „Amikor valakinek az álmai meghalnak, nincs érték az életében.”

Sonja Tomova

(bolgár hallgató)

Csepp remény

Az ember kiszállt az autóból, a poros utcán állt. A tömegben sok ember, régi és piszkos ruhában, őt nézték, a fényes öltönyét.

Az ember szeme kék volt és kegyetlen. Figyelmesen nézte a falut. A férfi meg akarta vásárolni az utolsó házat a falu végén. Régen, amikor a férfi még csak egy szegény fiú volt, ott lakott. De ő most fontos ember, és mindenki fél tőle. Nem kell tudniuk a múltját. A férfi elfelejtette a gyermekkorát és a szüleit is. Csak egy emlék jutott néha eszébe. A tavaszi eső a poros utcán.

– Elég az emlékekből! Hol volt a ház? – gondolta.

Ebben a pillanatban gyermeki nevetést hallott, egy fiú fogta a kezét és vezette az embert a házhoz.

Amikor látta a régi tetőt és a magas fát a ház előtt, egy könny hullott a szeméből. Esni kezdett az eső. Az ember mosolygott, felnőtt életében először. Táncolni kezdett a fiúval. Az utca másik oldalán az emberek megfigyelték, hogy egy férfi, drága ruhában táncol és nevet egyedül, amíg a meleg tavaszi eső esett a falu felett.

Az éjjel meséje

Ültek a parkban.

– Minden ember kegyetlen a szívében – mondta a fiú.

– Minden ember jó a szívében – felelte a lány.

– Csak az az ember, aki nem gondol a többiekre, boldog az életben.

– A jó ember, aki segít a többieknek, boldog, mert ad – boldogságot.

Felálltak a padról, és sétáltak a félhomályban.

– Az éjjel rettenetes, mert amikor sötét van, sok bűntett történik. De én szeretem az éjjelt – szólt a fiú.

– Én is szeretem az éjjelt. Akkor tudom világosan látni a csillagokat.

– Te vagy az én csillagom. Csak te világítasz a lelkemnek. Amikor nem vagyok veled, csak tévedéseket csinálok.

Odaérkeztek a park kijáratához. Ott volt a város, fényes, zajos, várakozásteljes.

– Maradjál mindig velem – kérte a fiú.

A lány kilépett a parkból, a fiúhoz fordult, kezét adott neki. Ő nézte, hogy a lámpa játszott a lány hajában.

Ayalenesh Waldesenbed Tadesse

(etióp hallgató)

A fény és az üveg

Egyszer a lámpa és az üveg, amely a fény körül volt, vitatkoztak.

– Menj el tőlem! – mondta a fény az üvegnek. – Ne legyél akadály! Hadd világítson a fényem! Miattad nem tudok messzebb világítani! Menjél tőlem!

Az üveg azt felelte: – Ha az én szolgálatom rossz és akadály..., megyek...

De ahogy elment az üveg a fénytől, erős szél fúj, és eloltotta a fényt.

Samer Al-Ogdaidi

(iraki hallgató)

Hazaérkezés

Valahol messze, egy helyen, amiről soha sem hallottunk, történt ez a mese.

Az egyetlen fiát, amikor behívták katonának, az anya adott neki egy emléket, hogy őrizze meg.

Elment, hogy harcoljon az ellenséggel.

Visszajön-e? Gondolta az anya.

És ha visszajön?
Úgy jön-e vissza, ahogyan elment?
Pusztulás. Félelem. Bombák. Könnyek.
De a haza becsületéért.
A kötelesség szavára.
Nem szabad önzőnek lenni!
Elment egy év. A fiú visszatért vesztesen a háborúból. De nem találta
csak az anyja sírját.
Mehalt a polgárháborúban.